

ELIZABETH GEORGE

A row of weathered gravestones and crosses on a green hill under a cloudy sky. The stones are made of light-colored, possibly granite or limestone, and show signs of age and weathering. The crosses are dark and appear to be made of metal or dark stone. The background is a soft, overcast sky with light filtering through the clouds.

KLASSEMOORD

Een Thomas Lynley-mysterie

ELIZABETH GEORGE

KLASSEMOORD

Een Thomas Lynley-mysterie

ELIZABETH GEORGE

KLASSEMOORD

Op het kerkhof van Stoke Poges wordt het levenloze en gemartelde lichaam van de dertienjarige Matthew Whately gevonden. Is hij in handen van een sadistische maniak gevallen? Het spoor leidt naar Bredgar Chambers, een typisch Engelse privé-school met een respectabele traditie, waar al generaties lang jongens uit de betere kringen opgeleid worden.

Inspecteur Thomas Lynley en brigadier Barbara Havers stuiten al gauw op het heersende systeem van erecodes: alle betrokkenen, zowel docenten als leerlingen, houden elkaar de hand boven het hoofd en zwijgen als het graf. Tal van verdachten passeren de revue: een leraar met pedofiele neigingen, de sadistische leerling Clive Pritchard en de cynische Giles Byrne. Allen lijken zij een motief te hebben, maar waterdichte bewijzen ontbreken. Totdat nieuwe, maar verrassende informatie boven tafel komt...

'Prachtig uitgewerkte personages en een spannend verhaal.' – *Brabants Dagblad*

Van Elizabeth George verschijnen regelmatig nieuwe psychologische thrillers.

ISBN 90-229-8721-3

9 789022 987216

Van dezelfde auteur

Totdat de dood ons scheidt
Afrekening in bloed
Zand over Elena
De verdwenen Jozef
Mij is de wrake
Waar rook is...
In handen van de vijand
In de ban van bedrog
Wie zonder zonde is...
Verrader van het verleden
Moordmotieven

Bezoek onze internetsite
www.awbruna.nl voor informatie over al
onze boeken en softwareproducten.

Elizabeth George
Klassemoord

e-book editie, september
2009

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

Well-Schooled in Murder

© 1990 by Susan Elizabeth George

Published by agreement with Bantam
Books, a division of Bantam Doubleday
Dell Publishing Group Inc.

Vertaling

Cobi de Groot

Omslagontwerp

Studio Eric Wondergem

© 2003 A.W. Bruna Uitgevers B.V.,
Utrecht

NUR 332

Niets uit deze uitgave mag worden
openbaar gemaakt en/of verveelvoudigd
door middel van druk, fotokopie,
microfilm of op welke andere wijze dan

ook zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

*Ik heb mijn pijl over het huis
geschoten,
en mijn broer verwond.*

Hamlet

1

In de achtertuin van het huisje in de Lower Mall in Hammersmith was alles voorhanden wat een kunstenaar bij zijn pogingen nodig kon hebben. Drie bladen van knoestig vurenhout lagen op zes gehavende zaagbokken en deden dienst als werkvlak. Er stonden minstens twaalf stenen beeldhouwwerken op in verschillende stadia van voltooiing. In een gedeukte metalen kast bij de tuinmuur lagen de werktuigen van de kunstenaar: boren, beitels, vijlen, gutsen, amaril en een verzameling schuurpapier van

verschillende korrel. Het was een tuin waarin totaal niets de aandacht afleidde. Hij was ommuurd tegen de nieuwsgierige blikken van de burens en daardoor ook beschermd tegen het voortdurende lawaai van het verkeer op de rivier, op Great West Road en op de Hammersmith Bridge. Alleen een overvliegende watervogel verbrak een enkele keer de intense stilte van de plek.

Deze beschermde ligging had één nadeel. Omdat geen briesje van de rivier ooit door de muren heen drong, was alles met een laag steenstof bedekt. Zelfs de kunstenaar zelf droeg fijn grijs poeder als een tweede huid.

Maar dit overal aanwezige vuil stoorde Kevin Whateley niet. Hij was er in de loop der jaren helemaal aan gewend. Dit was zijn toevluchtsoord, een plaats van creatieve verrukking waar gemak en zindelijkheid niet vereist werden. Een beetje ongemak betekende niets voor Kevin als hij zich overgaf aan zijn kunstzinnige roeping.

Daar was hij nu mee bezig. Zijn nieuwste werkstuk onderging de laatste bewerking: het polijsten. Hij was bijzonder gesteld op het werk dat hij nu onder handen had, een liggend naakt in marmer, haar hoofd op een kussen, haar romp gedraaid zodat haar rechterbeen over haar linker opgetrokken

was. Haar heup en dij vormden een ononderbroken ronding die in haar knie eindigde. Hij liet zijn hand langs haar arm glijden, rond haar billen en langs haar dij, op zoek naar ruwe plekken. Hij knikte tevreden toen hij de steen als koude zijde onder zijn vingers voelde.

‘Je ziet er echt een beetje gek uit, Kev. Ik geloof niet dat ik je ooit zo om mij heb zien glimlachen.’

Kevin grinnikte, rechte zijn rug en keek naar zijn vrouw, die in de deuropening van het huisje was komen staan. Ze droogde haar handen af aan een verschoten theedoek. Een lach verdiepte de rimpeltjes rond haar ogen.

‘Kom dan maar eens hier, meid, en neem de proef op de som. Je hebt de laatste keer gewoon niet opgelet.’

‘Je bent niet goed snik, jij, Kev,’ wuifde Patsy Whateley zijn woorden weg, maar haar man zag een blos van plezier op haar wangen verschijnen.

‘Niet goed snik, hè? Als ik me goed herinner is dat niet wat je vanmorgen zei. Dat wás jij toch, hè, om zes uur vanmorgen vroeg? Iemand stiekem besluipen!’

‘Kev!’

Ze lachte hardop en Kevin glimlachte naar haar terwijl hij haar lieve, vertrouwde trekken in zich opnam. Hij kon er niet

omheen dat ze er beslist als een vrouw van middelbare leeftijd uitzag, al verfde ze nu al een poosje stiekem haar haar om een schijn van jeugdigheid te bewaren. Haar gezicht was gelijnd, haar kaak en kin niet meer stevig, haar figuur was opgevuld op plaatsen waar hij vroeger verrukkelijke rondingen gevonden had.

‘Je staat te denken, nietwaar, Kev? Ik zie het aan je gezicht. Waaraan?’

‘Slechte gedachten, meisje. Genoeg om je te laten blozen.’

‘Het komt door die stukken waar je aan bezig bent, hè? Naakte dames bekijken op zondagmorgen! Het is onfatsoenlijk en daarmee uit!’

‘Wat ik voor jou voel is onfatsoenlijk, eerlijk waar, meid. Kom eens dichterbij. Neem nou geen loopje met me. Ik weet wat jij eigenlijk graag wilt, waar of niet?’ ‘Hij is gek geworden,’ verklaarde Patsy met een blik naar de hemel.

‘Gek zoals jij het graag hebt.’ Hij liep de tuin door naar de deur, nam zijn vrouw in zijn armen en kuste haar stevig.

‘Allemensen, Kevin, je smaakt helemaal naar steen!’ protesteerde Patsy toen hij haar eindelijk losliet. Er zaten vegen grijs poeder op haar wang en linkerborst. Ze borstelde haar kleren, sputterend van ergernis, maar toen ze opkeek en haar man grinnikte, werd haar gezicht zachter en ze

mompelde: ‘Half getikt. Altijd geweest, weet je.’

Hij knipoogde en ging weer aan zijn werk. Ze bleef in de deuropening staan toekijken.

Kevin pakte uit de metalen kast het puimsteenpoeder dat hij gebruikte om marmer te bewerken, voordat hij een voltooid werk van zijn naam voorzag. Hij hoorde zijn vrouw rusteloos bewegen in de deuropening. Ze keek achterom de keuken in, naar de roodtinnen klok die boven de kachel hing. ‘Halfelf,’ zei ze nadenkend. Ze probeerde het als een losse opmerking te laten klinken, tot haarzelf gericht, maar ze misleidde Kevin er niet mee. ‘Kom,

Pats,' zei hij sussend, 'je maakt je druk over niets. Ik zie het duidelijk. Laat dat nou maar, wil je? De jongen belt ons heus wel op zodra hij kan.'

'Halfelf,' herhaalde ze, alsof ze hem niet gehoord had. 'Matt zei dat ze na de mis terug zouden zijn, Kev. De mis is beslist om tien uur afgelopen geweest. Het is nu halfelf. Waarom heeft hij ons niet gebeld?'

'Hij is vast druk bezig. Koffer uitpakken. Er is schoolwerk dat nog gedaan moet worden. Er moeten verhalen verteld worden over alle lol die ze dit weekend gehad hebben. Dan lunchen met de andere jongens. Zodoende is hij even vergeten zijn moeder te bellen. Maar om

één uur zal hij het doen. Je zult het zien. Maak je maar niks ongerust, kind.’

Kevin wist dat het evenveel zin had tegen zijn vrouw te zeggen dat ze zich niet ongerust moest maken over hun zoon als de Theems, die maar een paar passen van hun eigen voordeur vandaan stroomde, te vragen niet meer elke dag te rijzen en te dalen met het getij. Hij had haar die goede raad de afgelopen twaalfenhalf jaar in allerlei variaties voorgehouden. Maar het hielp meestal geen zier. Patsy maakte zich nu eenmaal zorgen over elk detail van Matthews leven: zijn kleren, zijn haar, zijn schoenen, welke vrienden en welke hobby's hij eropna hield. Ze las en herlas

zijn brieven van school tot ze ze bijna uit haar hoofd kende en als ze niet eens in de week iets van hem hoorde, maakte ze zich zo zenuwachtig dat alleen Matthew zelf haar kon kalmeren. Meestal deed hij dat ook, wat het des te onbegrijpelijker maakte dat hij nu niet even belde na zijn avontuur in de Cotswolds van dit weekend. Maar dat wilde Kevin zijn vrouw niet toegeven.

Tieners, dacht hij, zet je nu maar schrap, Pats. De jongen wordt groot. Patsy's antwoord deed hem schrikken. Hij had niet gedacht dat hij zo makkelijk te doorzien was. 'Ik weet wat je denkt, Kev. Hij wordt groter. Hij wil natuurlijk niet

meer voortdurend bemoederd worden.

Daar zit iets in. Ik weet het.'

'Ja,' moedigde hij haar aan.

'Dus ik zal nog even wachten voor ik de school bel.'

Kevin wist dat dit het beste compromis was dat ze aan zou bieden. 'Goed zo,' antwoordde hij en ging terug naar zijn beeldhouwwerk.

Het hele volgende uur gunde hij zichzelf het genoegen op te gaan in zijn kunst en lette hij totaal niet meer op de tijd.

Zijn vrouw moest hem tweemaal bij zijn naam noemen om hem terug te halen uit de wereld van zijn muze. Ze was teruggekomen naar de deuropening; deze

keer met een zwarte vinyl handtas in plaats van de theedoek en ze had haar nieuwe zwarte schoenen aan en haar beste donkerblauwe wollen jas.

‘Hij ligt in de ziekenboeg.’ Bij het laatste woord schoot haar stem omhoog door een begin van paniek.

Kevin knipperde met de ogen.

‘Ziekenboeg?’ herhaalde hij.

‘Onze Matt ligt in de ziekenboeg, Kev!

Het hele weekend al. Ik heb de school net opgebeld. Hij is helemaal niet naar de familie Morant geweest. Hij ligt ziek! Die jongen van Morant wist niet eens wat hem scheelde. Hij had hem sinds vrijdag tussen de middag niet meer gezien!’

‘Wat wou je gaan doen, meid?’
informeerde Kevin slim. Hij wist heel goed wat het antwoord zou zijn en wilde er even over nadenken hoe hij haar het beste kon tegenhouden.

‘Mattie is ziek! Onze jongen! De hemel mag weten wat hem mankeert. Hoe zit het, ga je nog met me mee naar die school of ben je van plan om de rest van de dag met je handen aan dat mens d’r kruis te blijven staan, verdorie?’

Kevin trok zijn handen haastig weg van het aanstootgevende gedeelte van de anatomie van het beeld. Hij veegde ze af aan zijn werkbreek.

‘Wacht nou es even, Pats,’ zei hij. ‘Denk

even na.'

'Denken? Mattie is ziek! Hij heeft zijn moeder nodig.'

'Zou het, Pats?'

Patsy verwerkte dit idee, haar lippen opeengeklemd alsof ze hoopte andere woorden binnen te kunnen houden.

Nerveus speelden haar vingers met de sluiting van de handtas. Voorzover Kevin kon zien was de tas leeg. In haar haast om weg te komen had Patsy er niet aan gedacht er ook maar iets in te stoppen.

Hij trok een oude lap uit de zak van zijn spijkerbroek en wreef er liefkozend mee over zijn beeld. 'Denk na, Pats,' zei hij zachtmoedig. 'Geen enkele jongen wil dat

zijn moeder naar zijn school komt vliegen als hij een griepje heeft. Daar zou hij best eens een beetje de pee over in kunnen hebben, nietwaar? Opgelaten, met zijn moeder over de vloer, alsof hij een schone luiertje moet hebben en zij dat wel even doen zal.’

‘Wou jij zeggen dat ik het maar gewoon op zijn beloop moet laten?’ Patsy schudde met haar handtas naar hem om haar woorden kracht bij te zetten. ‘Alsof het welzijn van mijn eigen jongen me niet interesseerde?’

‘Niet op zijn beloop laten.’

‘Wat dan?’

Kevin vouwde zijn lap tot een net

vierkantje op. ‘Laten we erover nadenken. Wat zei de zuster dat de jongen precies mankeerde?’

Patsy sloeg haar ogen neer. Kevin wist wat die reactie inhield. Hij moest om haar lachen. ‘Ze hebben daar op school een verpleegster die dienst heeft en die heb je niet opgebeld, Pats? Stel je voor dat Mattie zijn teen verstuikt heeft en zijn moeder rent naar West Sussex zonder dat ze op het idee komt eerst eens op te bellen om te horen wat er met de jongen aan de hand is! Wat moet er van zo iemand als jij terechtkomen, meid?’

Een gloeiend rood van verlegenheid klom in Patsy’s hals omhoog en verspreidde zich

over haar wangen. ‘Ik zal meteen bellen,’ wist ze waardig te zeggen, en ze liep naar de telefoon in de keuken.

Kevin hoorde haar het nummer draaien. Even later hoorde hij haar stem. Een ogenblik daarna hoorde hij haar de telefoon neergooien. Ze gaf één enkele kreet, een angstige, smekende jammerklacht, waarin hij zijn eigen naam herkende. Hij gooide zijn poetslap opzij en vloog het huisje in.

Eerst dacht hij dat zijn vrouw de een of andere aanval had. Haar gezicht was grauw en de vuist op haar mond gaf aan dat ze al haar zelfbeheersing nodig had om het niet van pijn uit te schreeuwen. Toen

ze zijn voetstappen hoorde en zich naar hem omdraaide, zag hij een wilde blik in haar ogen. ‘Hij is daar niet. Mattie is weg, Kevin. Hij is niet in de ziekenboeg geweest. Hij is niet eens op school!’

Kevin deed moeite om de verschrikkelijke betekenis van die paar woorden tot zich te laten doordringen en merkte dat hij alleen haar eigen woorden kon herhalen. ‘Mattie? Weg?’

Ze leek aan de grond genageld. ‘Sinds vrijdag tussen de middag.’

Plotseling werd die reusachtige tijdruimte van vrijdag tot zondag een voedingsbodem voor die onuitsprekelijke beelden waarmee iedere ouder geconfronteerd wordt die

voor de eerste keer de verdwijning van een geliefd kind onder ogen moet zien: ontvoering, aanranding, godsdienstige riten, blanke slavernij, sadisme, moord. Patsy huiverde, een prop in haar keel. Een fijn laagje transpiratie verscheen op haar huid.

Toen Kevin dat zag, werd hij bang dat ze flauw zou vallen of een beroerte zou krijgen of ter plekke zou doodvallen. Hij greep haar bij de schouders om haar de enige troost te bieden die hij kende.

‘We gaan naar de school, Pats,’ zei hij met nadruk. ‘We zullen er wat aan doen voor onze jongen. Dat beloof ik je. We gaan meteen.’

‘Mattie!’ De naam steeg als een gebed omhoog.

Kevin hield zichzelf voor dat gebeden op het moment onnodig waren, dat Matthew alleen maar spijbelde, dat er voor zijn afwezigheid van school een redelijke verklaring was, waar ze later samen om zouden lachen. Maar net toen hij dat dacht, begon Patsy’s lichaam hevig te trillen. Weer zei ze op smekende toon de naam van haar zoon. Tegen alle redelijkheid in merkte Kevin dat hij hoopte dat er ergens een god naar zijn vrouw luisterde.

Brigadier rechercheur Barbara Havers, die

voor de laatste keer haar bijdrage aan hun rapport doorbladerde, besloot dat ze tevreden was met het resultaat van haar geploeter in het weekend. Ze niette de vijftien saaie bladzijden aan elkaar, schoof haar stoel weg van haar bureau en ging op zoek naar haar directe chef, inspecteur rechercheur Thomas Lynley.

Hij was nog waar ze hem die dag kort na het middaguur achtergelaten had, alleen in zijn kantoor, het blonde hoofd steunend in de kom van zijn ene hand, zijn aandacht gericht op zijn eigen gedeelte van het rapport, dat over zijn bureau uitgespreid lag. De late zondagmiddagzon wierp lange schaduwen

tegen de muren en over de vloer, wat het doorlezen van getypt schrift zonder kunstlicht bijna onmogelijk maakte. En omdat Lynleys leesbril ongemerkt naar het puntje van zijn neus gegleden was, kwam Barbara geluidloos de kamer binnen, ervan overtuigd dat hij vast in slaap was.

Dat verbaasde haar niet. De laatste twee maanden had Lynley bijna dag en nacht gewerkt. Hij was zo onafgebroken op de Yard aanwezig geweest – zodat zij zelf tegen wil en dank meestal ook aanwezig had moeten zijn – dat hij door de andere inspecteurs van zijn afdeling gekscherend Meneer Alomtegenwoordig genoemd werd.

‘Ga naar huis, jonkie,’ brulde inspecteur MacPherson altijd als hij hem ergens in het bureau zag. ‘Je stelt de rest van ons in een slecht daglicht. Hengel je naar de rang van hoofdinspecteur? Als je dood bent kun je ook niet meer op de lauweren van je promotie rusten.’

Dan lachte Lynley maar eens op zijn karakteristieke, innemende manier en praatte over de reden voor zijn twee maanden lange periode van ononderbroken zwoegen heen. Maar Barbara wist waarom hij tot in de nacht aan het werk bleef, waarom hij vrijwillig de oproepdienst op zich nam, waarom hij op het eerste verzoek de dienst van andere

rechercheurs overnam. Het werd allemaal gesymboliseerd door die ene ansichtkaart op de rand van zijn bureau. Ze pakte hem op.

Hij was vijf dagen oud, lelijk gekreukt op een zware reis dwars door dat deel van Europa rond de Ionische Zee. Er was een eigenaardige processie op te zien van wierookdragers, gesceperde functionarissen en baardige Grieks-orthodoxe priesters in gouden gewaden, die een met juwelen versierde draagstoel op hun schouders droegen waarvan de zijkanten van glas gemaakt waren. In de stoel rustten de overblijfselen van Sint-Spyridon, alsof hij niet meer dan duizend

jaar dood was, maar sliep. Barbara draaide de kaart om en las ongegeneerd wat erop stond.

Lieve Tommy, stel je voor dat je arme overblijfselen viermaal per jaar door de straten van Corfu Stad gedragen werden!

Grote goedheid, je zou je wel drie keer bedenken voor je je leven aan heiligheid zou wijden, waar of niet? Het zal je genoeg doen te horen dat ik aan mijn intellectuele groei gewerkt heb door een pelgrimstocht te maken naar de tempel van Jupiter in Kassiópi.

*Zo'n chauceriaanse onderneming
kan jouw goedkeuring vast wel
wegdragen. H.*

Barbara wist dat deze kaart de tiende was die Lynley de laatste twee maanden van Lady Helen Clyde ontvangen had. Ze waren allemaal precies hetzelfde geweest: een vriendschappelijk en amusant commentaar op het een of andere aspect van het Griekse leven. Lady Helens schijnbaar eindeloze rondreis door het land was in januari begonnen, kort nadat Lynley haar gevraagd had met hem te trouwen. Haar antwoord was een beslist nee geweest en de ansichtkaarten, die

allemaal naar Scotland Yard gestuurd waren en niet naar Lynleys huis in Eaton Terrace, onderstreepten haar besluit om de vrijheid van haar hart niet prijs te geven.

Dat Lynley voortdurend aan Helen Clyde dacht en haar begeerde en van haar hield met een standvastige intensiteit was de reden, wist Barbara, achter zijn onverdroten ijver.

Barbara zette de kaart terug, deed een paar stappen achteruit en liet haar deel van het rapport behendig in zijn postbakje zeilen. De luchtverplaatsing over zijn bureau en het op de grond dwarrelen van zijn papieren wekten hem. Hij schrok, trok een

ontwapenend boetvaardig gezicht omdat hij slapend betrapt was, wreef zijn nek en zette zijn bril weer goed.

Barbara liet zich in de stoel ploffen die het dichtst bij zijn bureau stond, zuchtte en woelde door haar korte haar met een onbewuste energie, waardoor het voor een groot deel overeind ging staan als de haren van een borstel. ‘O, ja, hoor je de lokroep van die mooie klokken van Schotland, jochie? Zeg dat het zo is.’

Hij smoorde een geeuw en antwoordde: ‘Schotland, Havers? Wat moet ik in vredesnaam...’

‘Ah, die betoverende klokken. Die je naar huis roepen, naar dat land van mout. Die

gezegende rooksmaak van vloeibaar
vuur...’

Lynley strekte zijn lange gestalte uit en begon zijn papieren bij elkaar te pakken. ‘Aha, Schotland,’ antwoordde hij. ‘Begrijp ik het goed dat die romantische reis naar het land van de distel een aanwijzing is dat je nog niet in je wekelijkse rantsoen alcohol hebt kunnen duiken, brigadier?’ Ze grinnikte en liet Robert Burns voor wat hij was. ‘Laten we even naar de King’s Arms gaan, inspecteur. U mag trakteren. Twee glazen MacAllan en we zingen allebei *Coming Through the Rye*. Dat zou u toch niet willen missen? Ik heb een fantastische mezzosopraan die

gegarandeerd de tranen in uw
wondermooie bruine ogen doet springen.’
Lynley poetste zijn bril, zette hem weer op
zijn neus en begon haar werk te
bestuderen. ‘Ik ben zeer vereerd met de
uitnodiging, begrijp me niet verkeerd,
Havers, maar er is hier beslist wel iemand
in wiens portefeuille je nog niet zo vaak
hebt zitten graaien als in de mijne. Waar
zit agent Nkata? Heb ik die hier
vanmiddag niet gezien?’
‘Hij is weggeroepen.’
‘Wat jammer nou. Ik ben bang dat je pech
hebt. Ik heb Webberley dit rapport
morgenochtend beloofd.’
Barbara voelde een lichte ergernis

opkomen. Hij had haar uitnodiging verdraaid handig afgeslagen, maar ze had nog meer pijlen op haar boog. ‘U hebt het Webberley wel voor morgenochtend beloofd, inspecteur, maar wij weten allebei dat hij het volgende week pas nodig heeft. Schei toch uit, inspecteur. Wordt het zachtjesaan niet tijd dat u weer eens terugkeert in het land van de levenden?’

‘Havers...’ Lynley veranderde niet van houding. Hij keek niet op van zijn papieren. Alleen zijn toon bracht de onuitgesproken waarschuwing over. Barbara had lang genoeg met hem gewerkt om te weten wat het betekende als hij haar

naam op die bestudeerd neutrale toon zei. Ze waagde zich op verboden terrein. Haar aanwezigheid was niet gewenst.

Goed dan, dacht ze berustend. Maar ze kon de verleiding niet weerstaan een laatste inval in zijn zwaarbewaakte privé-leven te doen.

Ze wees met een ruk van haar hoofd naar de ansichtkaart. ‘Ons aller Helen geeft u ook niet veel houvast, hè?’

Zijn hoofd schoot omhoog. Hij liet het rapport vallen. Maar het onwelluidende gerinkel van zijn telefoon maakte een antwoord onmogelijk.

Lynley nam de telefoon op en hoorde de stem van een van de telefonistes. ‘Er is

hier iemand voor u,' zei de nasale stem zonder inleiding. 'Knaap noemt zich John Corntel, vraagt naar inspecteur Asherton. Ik neem aan dat u dat bent? Waarom kunnen sommige mensen toch nooit iemands naam goed onthouden... zelfs als die iemand er een hobby van maakt er een rits namen op na te houden als de een of andere vorstelijke persoonlijkheid en dan ook nog eens verwacht dat ze ze bij de receptie allemaal uit elkaar kunnen houden voor het geval er een oud schoolvriendje langskomt...'

'Corntel?' viel Lynley haar in de rede.

'Brigadier Havers komt naar beneden om hem te halen.'

Hij hing op terwijl een verongelijkte stem hem vroeg hoe hij volgende week genoemd zou willen worden. Zou het Lynley zijn, Asherton of een andere stoffige familietitel die hij eens een maandje of twee zou willen proberen? Havers was al op weg naar de lift.

Lynley keek haar na. Haar wollen broek slobberde rond haar stevige benen en een snipper papier kleefde als een mot aan de elleboog van haar versleten Aran-trui. Hij dacht na over dit onverwachte bezoek van Cornetel, beslist een schim uit het verleden.

Ze hadden samen op Eton gezeten; Cornetel als een van de uitverkoren

studenten die op een beurs studeerden. Lynley herinnerde zich dat Corntel destijds een opvallende figuur geweest was onder de ouderejaars: een lange, peinzende jongeman, heel melancholiek, gezegend met donkerbruin haar en aristocratische gelaatstrekken. Corntel had literatuur, muziek en kunstgeschiedenis in zijn vakkenpakket gehad. Lynley zou niet hebben kunnen zeggen wat er na Eton van hem geworden was.

Met dit beeld van John Corntel in zijn gedachten, een stuk van Lynleys eigen geschiedenis, was hij enigszins verrast toen hij opstond om de man te begroeten die nog geen vijf minuten later achter

brigadier Havers zijn kantoor in kwam. Alleen de lengte was nog hetzelfde: 1 meter 85, oog in oog met Lynley. Maar de rijzige gestalte die eens zo vol zelfvertrouwen in de bevoorrechte wereld van Eton gestaan had, een veelbelovende jonge wetenschapper, liep nu met afhappende schouders, als om hem te beschermen tegen de mogelijkheid van lichamelijk contact. En dat was niet de enige verandering in de man. Zijn jongenskrullen hadden plaatsgemaakt voor kortgeknipt haar, dat voortijdig grijs begon te worden. Zijn gezicht, dat vroeger zowel van sensualiteit als van intelligentie getuigd had, was nu ziekelijk bleek en de

huid leek strak gespannen over de botten. Zijn donkere ogen waren bloeddoorlopen. Er moest een verklaring bestaan voor de verandering die zich in zeventien jaar in Cornetel voltrokken had. Mensen veranderden niet zonder duidelijke oorzaak zo drastisch.

‘Lynley. Asherton. Ik wist niet goed welke naam ik moest gebruiken,’ zei Cornetel bescheiden. Maar de verlegenheid leek bestudeerd, alsof hij ruim van tevoren besloten had wat hij zou zeggen. Hij stak zijn hand uit, die warm en koortsig aanvoelde.

‘Ik gebruik de titel niet vaak. Gewoon Lynley.’

‘Handig om te hebben, een titel. Op school noemden we je burggraaf van Boterbil, hè? Maar hoe kwamen we daaraan? Ik weet het niet eens meer.’

Lynley wilde het zich niet eens meer herinneren. Het bracht herinneringen boven die een aanval deden op de beschermde regionen van zijn geest.

‘Burggraaf van Botherhill.’

‘Dat was het. De tweede titel. Een van de genoegens die je hebt als oudste zoon van een graaf.’

‘Op zijn best twijfelachtige genoegens.’

‘Misschien.’

Lynley zag hoe de ogen van de ander het kantoor opnamen, om ten slotte te blijven

rusten op de enige foto in de kamer, en hij wachtte op het commentaar van zijn bezoeker. Corntel en Lynley hadden allebei met Simon Allcourt-St James op Eton gezeten en omdat deze foto van hem meer dan dertien jaar oud was, zou Corntel dat stralende, jonge gezicht zeker herkennen. Een cricketspeler met verwarde haren, gevangen in de pure vreugde van de jeugd, met een gescheurde, vuile broek, opgestroopte mouwen en een zwarte veeg op zijn arm. Lachend van levenslust stond hij op zijn slaghout geleund. Drie jaar voor Lynley een invalide van hem had gemaakt. 'St James.' Corntel knikte. 'Ik heb in tijden

niet meer aan hem gedacht. *Allemachtig. Wat vliegt de tijd.*'

'Zeker.' Lynley bleef zijn oude schoolvriend nieuwsgierig opnemen. Het viel hem op hoe diens glimlach flitste en weer verdween, hoe zijn handen steeds weer zijn zakken beklopten, alsof hij zich ervan wilde overtuigen dat iets er echt in zat.

Brigadier Havers knipte het licht aan om de sombere namiddagschemering te verdrijven. Ze keek naar Lynley. 'Blijven of weggaan' vroegen haar ogen. Met een knikje naar een van de stoelen beduidde hij haar te gaan zitten. Toen ze zat haalde ze een pakje sigaretten uit haar broekzak

en schudde er een paar uit.

‘Roken?’ bood ze Corntel aan. ‘De inspecteur hier heeft ook die slechte gewoonte opgegeven, hij wil de lucht niet langer vervuilen, zegt hij, en ik heb er een hekel aan om alleen te roken.’

Corntel leek verbaasd dat Havers nog in de kamer was, maar hij nam haar aanbod aan en haalde een aansteker tevoorschijn. ‘Ja, graag.’ Zijn ogen schoten naar Lynley en toen weer weg. Met zijn rechterhand liet hij de sigaret over zijn linker handpalm rollen. Even beet hij in zijn onderlip. ‘Ik kom je om hulp vragen,’ zei hij haastig. ‘Doe alsjeblieft iets, Tommy. Ik zit in ernstige moeilijkheden.’

2

‘Er wordt een jongen van school vermist en omdat ik zijn huishoofd ben, ben ik verantwoordelijk voor wat er met hem gebeurd is. God, als er echt iets gebeurd is...’

Corntel legde in het kort uit wat er aan de hand was en trok tussen zijn verhaal door aan zijn sigaret. Hij was huishoofd en hoofd van de sectie Engels op Bredgar Chambers, een onafhankelijke school, die weggedoken lag in een glooiing van het land tussen Crawley en Horsham in West Sussex, niet veel meer dan een uur rijden

vanuit Londen. De jongen in kwestie – dertien jaar, derdeklasser en dus dit jaar voor het eerst op de school – was een kind uit Hammersmith. Het leek erop dat de hele situatie een ingewikkelde list was, door de jongen op touw gezet om zich van een weekend van volmaakte vrijheid te verzekeren. Alleen was er op de een of andere manier ergens iets misgegaan en nu werd de jongen vermist, al meer dan 48 uur.